

Redacció

Introducció al Dossier Textualitat Contemporània

Textualitat contemporània, Pausa 37 (2015)

Aquest dossier pretén aportar materials per a la reflexió a propòsit de l'estatut del text en el teatre contemporani. Sobretot pel que fa a la dicotomia entre el que són "partitures" textuais i el que són "materials" per a l'escena. En aquest sentit, proposem tot un seguit de reflexions de diversos autors catalans contemporanis sobre la qüestió, juntament amb un article de fons (Carles Batlle) i una entrevista (Erika Fischer-Lichte).

Per provocar aquesta reflexió als autors, els vam fer arribar el següent text, que inclou algunes idees i una pregunta (que, de fet, són moltes).

1-Circumscriu a la forma del drama absolut, el "teatre dramàtic" probablement ja no sigui el més adient per reflectir l'esperit dels temps actuals. Però què passa amb el text teatral? A què ens referim, per exemple, quan parlem de "teatre de text"? Continua sent útil per vehicular una visió contemporània del món?

2-Sovint, a propòsit del text teatral contemporani, es diu el següent: ha perdut jerarquia, ha esdevingut un "material", es nodreix del "document", evita la construcció dramàtica, bandeja la "representació" (i, de retop, la "ficció"). Llavors, un "teatre de text" que fos refractari a tot això hauria deixat de tenir sentit com a producte *contemporani* ("intempestiu", que diria Giorgio Agamben)?

3-Resulta curiós veure com les diverses teoritzacions del performatiu d'ençà de l'arrencada del nou segle (i amb la mirada posada en les dues dècades anteriors) han ignorat sistemàticament l'esclat i la difusió internacional (entre el finals dels vuitants i l'inici de la crisi econòmica) d'un drama contemporani molt poc convencional (fragmentat, polifònic, híbrid, rapsòdic). Què n'hem de fer, d'aquests textos? No són "drama absolut"; però són "drama"? Com els hem de valorar?

4-Potser cal diferenciar entre un "text material" (definit pel postdramatisme) i un "text partitura". Aquest darrer, convençut de la necessària dialèctica entre forma i contingut, proposa vies noves sense renunciar a definir patrons textuais a traduir en escena. Entre el *Hamlet màquina* de Heiner Müller i el *Drac d'or* de Roland Schimmelpfennig hi ha molts puts intermedis.

PREGUNTA:

-Com conceps /treballes la textualitat en els teus processos de creació? El text en les teves creacions té sentit (aïllat) més enllà de l'espectacle? És un "material" o és una "partitura" (o totes dues coses)? T'interessen els conceptes de "ficció" i de "representació"? Hi ha algun procediment creatiu textual que t'interessi especialment (o que sigui determinant en les teves creacions)?

Entrada anterior
Text, o no text...

Entrada posterior
El pasaje de la narrativa al espacio escénico

[Últims números](#)[Veure'ls tots](#)

(Pausa.)

[Textos legals](#)

[Política de cookies](#)

© 2018 revista pausa. Tots els drets reservats

[Qui som](#)

[Enllaços d'interès](#)

Contacte:

pausa@salabeckett.cat